

Arrest

nr. 112 089 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 december 1990 te Zerekore, Guinée. U behoort tot de Malinke etnie en bent moslim. U verklaart opgegroeid te zijn in uw geboortestad samen met uw ouders en uw jongere broer. Uw vader had zijn eigen vrachtwagen en was bijgevolg werkzaam als chauffeur en transporteur. Ook uw oom – de jongere halfbroer van uw vader – was werkzaam in het bedrijfje van uw vader. U liep ondertussen school in Zerekore. Uw moeder overleed in 2000 ten gevolge van de bevalling waarbij uw jongere broer geboren werd. Uw jongere broer werd vervolgens niet door uw vader opgevoed, maar werd opgevangen door een goede vriend van uw vader die deels in Zerekore woonde en deels in Conakry. Uw jongste broer verbleef

voornamelijk in Conakry. In 2006 kwam ook uw vader om het leven bij een verkeersongeluk. Uw oom – de jongere halfbroer van uw vader – nam hierop de eigendommen van uw vader in zijn bezit zoals jullie woning. Uw vader was ook hertrouwd na de dood van uw moeder in 2000. Na de dood van uw vader echter hertrouwde uw stiefmoeder met uw oom die definitief bij jullie introk. Als gevolg hiervan diende u uw studies stop te zetten. Uw oom gaf u niet de toelating, noch de middelen om verder te studeren. U werd opgedragen door uw oom en diens nieuwe echtgenote alle huishoudelijke taken te doen. Ook werd u erg slecht behandeld door deze twee personen. U had op dat moment een relatie met (M.C.). Uw oom liet eveneens zijn oog vallen op uw vriendin. Hij wou graag met haar huwen, en vroeg haar hand aan de vader van uw vriendin. Die stemde hiermee in omdat uw oom een vermogend man was. Uw vriendin zag dit echter helemaal niet zitten en weigerde om te huwen met uw oom. Uw oom, alsook de vader van uw vriendin, namen u dit kwalijk en ze verdachten u ervan achter de weigeringsbeslissing van uw vriendin te zitten. In juni 2012 trok de vader van uw vriendin dan ook naar de lokale autoriteiten om klacht tegen u neer te leggen. Hij vertelde tegen de autoriteiten dat u het leven van zijn dochter verwoestte. Niet veel later werd u door enkele militairen aangehouden en naar de gevangenis overgebracht waar u gedurende twee weken werd opgesloten. De vriend van uw vader – bij wie uw jongere broer verbleef – vernam dat u in de gevangenis zat en besloot om te gaan bemiddelen met de vader van uw vriendin. Hij slaagde erin om deze man ervan te overtuigen dat u de relatie met uw vriendin zou stopzetten, en dat u zich niet zou verzetten tegen een eventueel huwelijk van uw vriendin en uw oom. Na twee weken opsluiting werd u vrijgelaten en trok u opnieuw bij uw oom in. De datum van het huwelijk van uw vriendin en uw oom werd vastgelegd op 21 juli 2012. Echter, uw vriendin verdween niet veel later plotseling. Niemand kon haar vinden, en opnieuw keek men beschuldigend in uw richting. Uw oom werd erg kwaad en nam het u kwalijk dat zijn toekomstige tweede vrouw weggelopen was. Hij viel u aan, bedreigde u maar u slaagde erin te ontsnappen naar een nabijgelegen bos waar u tot de volgende ochtend zou blijven. De volgende dag trok u verder naar Conakry waar u naar de vriend van uw vader ging. Hier bleef u een week om vervolgens naar een andere plaats te worden gebracht door de vriend van uw vader. Hij achtte dat het beter voor u was om het land te verlaten en deed het nodige om hiervoor alles in het werk te stellen. Op 8 september 2012 heeft u vervolgens Guinée verlaten om per vliegtuig naar België te komen waar u de volgende dag aankwam. Op 10 september 2012 vroeg u vervolgens asiel aan bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Guinée geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart u tijdens het gehoor dat een probleem met uw oom na het overlijden van uw vader in 2006 enerzijds, en een onterechte beschuldiging tegen uw persoon als zou u een hand hebben gehad in de verdwijning van uw vriendin – nadat u zich verzet had tegen een ‘gedwongen’ huwelijk van uw vriendin met diezelfde oom – anderzijds, aan de basis lag van uw vlucht uit Guinée (zie gehoorverslag CGVS, p.5 tot p.8). Volgens uw verklaringen zou uw oom na het overlijden van uw vader in 2006 zich de bezittingen van uw vader eigen gemaakt hebben en vervolgens bij u ingetrokken zijn waarop hij u erg slecht behandeld zou hebben en waarop hij u niet toestond uw studies verder te zetten. Bovendien zou hij niet veel later uw vriendin, met wie u reeds enige tijd een relatie had, ten huwelijk hebben gevraagd via de vader van uw vriendin waarop uw vriendin geweigerd zou hebben. Deze weigering zou u erg kwalijk zijn genomen door zowel uw oom als de vader van uw vriendin. Toen uw vriendin vervolgens verdween voor het geplande huwelijk met uw oom, was het hek helemaal van de dam en besloot u om te vluchten naar Conakry waar u onderdook bij een vriend van uw vader, aldus de verklaringen van u tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). De motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers, zoals eerder aangehaald, om een interpersoonlijk conflict tussen u en een familielid waarbij u in eerste instantie problemen had met uw oom die u zeer slecht behandeld zou hebben en die de eigendommen van uw vader in zijn bezit zou hebben genomen, en later om een beschuldiging uitgaande van uw oom en de vader van uw vriendin tegen uw persoon aangaande de vermeende verdwijning van uw vriendin. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. U haalt wel het vermeende gedwongen huwelijk van uw vriendin aan, maar

wat deze vrees betreft – in het licht van de Geneefse Conventie – dient te worden opgemerkt dat uw vriendin het onderwerp van deze door u aangehaalde vrees of risico (gedwongen huwelijk) uitmaakt en niet u. U verklaart enkel ten gevolge van het beweerde gedwongen huwelijk problemen te hebben gekend in uw land van herkomst nadat uw vriendin verdwenen zou zijn zodat er geen aanwijzingen zijn dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met uw 'vrees' ten opzichte van uw land van herkomst vaag en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" of een "risico op het lijden van ernstige schade" te ondersteunen. Zo zijn er vooreerst enkele opmerkingen te maken omtrent de beweerde problemen die u zou hebben gekend in uw land van herkomst met de autoriteiten omwille van het feit dat uw vriendin geweigerd zou hebben te huwen met uw oom, zoals u het verklaart voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U stelt namelijk dat de vader van uw vriendin naar de autoriteiten zou zijn gestapt om klacht tegen u neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U slaagt er tijdens het gehoor echter niet in te duiden waarom u zou zijn aangehouden door de autoriteiten op louter aangeven van de vader van uw vriendin aangezien u in feite hoegenaamd geen strafbaar feit had gesteld; uw oom en de vader van uw vriendin zouden u het enkel kwalijk genomen hebben dat uw vriendin geweigerd zou hebben te huwen met uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Wanneer u deze vraag gesteld wordt tijdens het gehoor, antwoordt u eenvoudigweg dat de vader van uw vriendin klacht had neergelegd bij de autoriteiten tegen u (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u in feite toch niets kwalijk kon worden genomen, althans niet door de 'autoriteiten', verklaart u dat iemand die ouder is in Guinée en klacht neerlegt tegen een jonger iemand steeds geloofd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of de vader van uw vriendin dan iemand kende bij de autoriteiten, of dat hij bepaalde connecties had, geeft u aan dat u het niet weet, en herhaalt u dat iemand die ouder is die naar de autoriteiten gaat, geloofd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het zou in deze echter erg vreemd zijn dat iemand louter omwille van zijn (oudere) leeftijd een tussenkomst van de autoriteiten zou kunnen bedingen na een klacht tegen een bepaalde persoon neer te leggen zonder dat deze persoon bovendien een strafbaar feit heeft gepleegd. U slaagt er derhalve niet in aan te tonen waarom de autoriteiten zouden zijn tussengekomen in een persoonlijk dispuut tussen u en de vader van uw vriendin zodat er toch vragen gesteld kunnen worden bij de vermeende gevangenisopsluiting van uw persoon gedurende twee weken. Zoals eerder aangehaald had u immers geen strafbaar feit gepleegd en kon u niets kwalijk worden genomen door de Guineese autoriteiten. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met deze autoriteiten komen bijgevolg een eerste maal in het gedrang. Verder zijn het uw verklaringen over deze vermeende problemen met de autoriteiten, en uw beweerde gevangenschap, die in die mate vaag zijn dat ze hoegenaamd niet weten te overtuigen. Tijdens het gehoor wordt u immers meerdere malen gevraagd in welke gevangenis u werd opgesloten maar in eerste instantie antwoordt u steeds ontwijkend dat het de eerste keer was dat u problemen had met de autoriteiten en dat u weet dat u in een gevangenis zat, maar dat u de naam niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Ook wanneer u meerdere malen gevraagd wordt waar de gevangenis gelegen is – aangezien u toch gezien moet hebben waar u naartoe werd gebracht ook al had u in het verleden nooit problemen met de autoriteiten – blijft u steeds op de vlakte en komt u uiteindelijk niet verder dan te stellen dat de gevangenis in Zerekore was gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of het een gevangenis was of een commissariaat, antwoordt u dat u het niet weet, en dat het voor u een gevangenis was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd door wie u werd aangehouden, antwoordt u ook nogal weinig overtuigend dat u niets weet over de militairen, dat u er geen relatie mee had, en dat alles is wat u weet dat u werd aangehouden door drie militairen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of er dan vele andere personen opgesloten waren in de gevangenis waarop u antwoordt dat u enkel weet dat u in een cel zat met twee andere personen waarvan u weliswaar de voornamen kan geven, maar waarvan u niet weet waarom zij in de gevangenis waren en wat hun reden van aanhouding was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U geeft tijdens het gehoor aan dat u tijdens uw vermeende gevangenschap mishandeld werd door een bepaalde militair, en dat u ook door hem werd vrijgelaten, maar u kan verder niets meer over deze persoon vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook op de vraag om de uniformen van de militairen te beschrijven, die u bovendien meerdere malen gesteld wordt, komt u uiteindelijk niet verder dan te stellen dat het eenvoudig is, dat iedereen het weet, en dat sommige uniformen hebben met lange mouwen en andere met korte (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw verklaringen over uw beweerde gevangenschap van twee weken zijn bijgevolg in die mate vaag en niet overtuigend te noemen dat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt.

Tot slot dient nog bemerkt te worden – indien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Guineese autoriteiten zoals hierboven aangehaald wordt – dat de door u aangehaalde problemen persoonlijke conflicten betreffen die bovendien een zeker lokaal karakter hebben. In deze kan aangehaald worden dat u beweert in juli 2012 naar Conakry te zijn

gevlucht naar de vriend van uw vader om vervolgens op 8 september 2012 het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). U geeft tijdens het gehoor voor het CGVS aan geen problemen te hebben gekend tijdens uw verblijf in Conakry ook al zou er intensief naar u gezocht zijn, zelfs in Conakry (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Wanneer u hier op gewezen wordt tijdens het gehoor, geeft u aan dat u slechts een week bij de vriend van uw vader zou hebben verbleven, om vervolgens naar een andere plaats in Conakry te worden gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waar u dan naartoe werd gebracht in Conakry, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Rekening houdend met het enigszins 'lokale' karakter van de door u aangehaalde problemen – aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen die u zou hebben gehad met de autoriteiten – en rekening houdend met uw verklaring dat u tijdens uw verblijf in Conakry geen problemen zou hebben gekend, dient de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in uw land van herkomst te worden geopperd.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw nationaliteit of identiteit, noch van de door u afgelegde reisweg. U legt wel een foto voor van uw jongere broer, en van uw vriendin, maar die wijzigen om evidente redenen niets aan hierboven gemaakte vaststellingen en bemerkingen, net zoals de door u voorgelegde attesten van taalopleidingen die u in België zou hebben gevolgd (zie administratief dossier).

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van "artikels 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE", van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij twee weken werd opgesloten. Hij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 september 2011 en leidt hieruit af dat het niet uitzonderlijk is om in Guinee gearresteerd te worden zonder enig aanhoudingsbevel. Verder verwijst verzoeker naar geciteerde landeninformatie.

Door uitspraak te doen zonder enig onderzoek te doen, schendt verweerder volgens verzoeker artikel 3 EVRM, "artikels 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE", artikel 1, A, (2), eerste

alinea van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van een aantal artikelen van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing dat (i) de redenen waarom verzoeker niet naar Guinee zou kunnen terugkeren, geen verband houden met één van de criteria in de Vluchtelingenconventie van Genève voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, (ii) verzoekers vrees vaag is en gebaseerd op veronderstellingen, (iii) verzoekers verklaringen over zijn beweerd gevangenschap van twee weken dermate vaag en niet overtuigend zijn dat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt, (iv) de door verzoeker aangehaalde problemen persoonlijke conflicten betreffen die een zeker lokaal karakter hebben en verzoeker daarom de mogelijkheid heeft van een intern vluchtalternatief naar Conakry en (v) verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn nationaliteit of identiteit, noch van zijn afgelegde reisweg. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt.

Met zijn verwijzing naar landeninformatie tracht verzoeker aan te tonen dat willekeurige opsluiting in Guinee voorkomt. Gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker zijn detentie niet aannemelijk maakt, is deze algemene informatie niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen zijn dermate doorslaggevend dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. In zoverre verzoeker in het kader van de beoordeling van de subsidiaire bescherming verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dient opgemerkt dat deze informatie dateert van september 2011, terwijl de informatie van verweerder dateert van april 2013, zodat het voormelde Ambtsbericht niet van aard is aan te tonen dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS